Bad dog Dakota

Bad dog Dakota

Soraya van Duijn

Schrijver: Soraya van Duijn
Coverontwerp: Soraya van Duijn
ISBN:
© Soraya van Duijn

1 Voorwoord.

2 mei 2013. De geboorte van Dakota. Hoewel hij op dat moment nog naamloos was. En ik nog niet zijn vrouwtje. (lees hondenmama). Nee pas op 23 mei, toen pas was hij van mij. En dan te bedenken dat Dakota niet eens mijn eerste keuze was. (niet tegen Dakota zeggen hoor, dat kost mij een maandsalaris aan snoepjes om dat goed te maken)
Nooit had ik kunnen bedenken dat dit kleine, rimpelige, luie beestje mij zoveel plezier zou brengen. Dat en verdriet, hopeloosheid en meerdere zenuwinzinkingen.
Maar vooral heel veel liefde. In Bad dog Dakota staan een aantal korte verhalen die Dakota en ik in inmiddels 5 jaar tijd hebben meegemaakt.
En dan nu maar beginnen he? Voordat ik afdwaal en jullie geen zin meer hebben om te lezen.

Collecties.

Vanuit Dakota

Buurtbelevenissen

Dierenartspraktijken

Voedselverhalen

Familie verhalen

Rare ras beschrijving

Vanuit Dakota.

In de collectie van ''vanuit Dakota'' heb ik een aantal korte stukjes vanuit de visie van Dakota. Dakota heeft een uitgesproken mening en een mimiek die zijn innerlijke gedachtegang vaak verraad… sorry Dakota maar je hebt nu eenmaal geen pokerface. Oh en chronologische volgorde? Daar doen we niet aan.

Dakota had ergens in November 2015 zijn kruisbanden gescheurd. Lange revalidatieperiode tegemoet gegaan. Maar ja, Dakota heeft ook een gevoelig huidje, dus soms moet je van je herstel van het ene dierenarts bezoek door naar het volgende.

Ik voel mij dus echt wel ongelofelijk genaaid!!! Mag ik mee naar buiten, buiten mijn tijd om, yesss, en dan ook nog de auto in (*kreeg wel een zetje want volgens mam ben ik een Old English mankpootdog*) En toen gingen we ook nog naar Ranzijn toe, jullie weten wel die plek waar de bomen binnen staan en overal eten en speeltjes zijn. Die bomen schijnen heel bijzonder te zijn, want ik mag er niet tegenaan plassen, zouden ze misschien gereserveerd worden? Een soort exclusieve resortboom? Geen idee, dat zoek ik nog wel een keertje uit. Maar toen nam ze me mee naar mijn fanclub, de dierenarts en de assistenten daar. Ik krijg meestal wel volop aandacht, als het niet al te druk is. Ik hoefde niet voor mijn kunstknie, maar voor een één of ander plekje in mijn nek, hotspot noemden ze het, en daarmee was het dus klaar... Dacht ik. Nee mijn nagels moesten nog even geknipt worden omdat ze niet zo goed slijten, knipt die arts in het levend, bloedden dat het deed, en pijn dat ook, een beetje, viel eigenlijk best mee, eigenlijk was het meer de schrik van het geluid(*nee hoor ik ben echt geen watje hoor, eerlijk niet*). Daarna een nieuw speeltje uitgezocht, een blauwe met piepertjes erin, (*buiten toch lekker in de struiken gepist, ze zijn nu van mij*). En ik kreeg nog meer goed nieuws, ik mag weer op de bank, eindelijk, niet dat er wat mis is met mijn kussen, maar het geeft toch meer vrijheid als je de wereld vanaf de bank kan bekijken. Ik denk wel dat als mam mij weer wilt meenemen naar Zeist, dat ik maar even verstoppertje ga spelen, ik hoef daar niet mee zo nodig naar toe, je word gedrogeerd, word wakker en vergaat van de pijn, en daarna zijn al je privileges weggenomen, en word je behandeld als een puppy, die zware misdaden begaan heeft.... Nou ja volgende maand mag ik los, dus ik ga aftellen.

En dan hadden we nog die keer dat ik mijn ouderlijk huis verliet, om op eigen benen te gaan staan. Behalve tijdens het eten dan, dan ben ik gewoon weer bij pap en mam thuis hoor. Maar ja, ondanks dat ik bij mijn ouders eet, bak ik wel eens en soms komen er vrienden eten. Dus dan is een gasfornuis/oven best handig. En omdat het een soort van verassing was had mijn vader hem naar mijn flat gebracht toen ik aan het werk was. Dakota wist niet heel goed wat hij er mee moest.

Ik word helemaal niet goed van mijn mama.... Nu staat er weer een nieuw vreemd ding in de keuken. En omdat het vreemd is, en in mijn huis staat, kan ik natuurlijk eerst weer eens gaan kijken of het wel veilig is. Beseft ze dan helemaal niet hoe gevaarlijk het is om zomaar vreemde dingen in huis te nemen! En hoe komt het eigenlijk in huis? Ik heb tot nu toe niets verdachts kunnen vinden maar je weet het maar nooit. Ik houd dat monster goed in de gaten. Heb er de hele avond voor gelegen! Ik verlies hem niet uit het oog...echt niet hoor! Hoe Dakota waarschijnlijk denkt over het gasfornuis dat ik van mijn ouders heb gekregen. Mijn vader heeft de betreffende vreemdeling naar mijn huis gebracht toen ik aan het werk was, en Dakota bij mijn ouders....We hadden hem dus allebei nog niet gezien. Dakota liep de keuken in, waarschijnlijk om te gaan eten, en wat stond daar? Yep een gasfornuis, Meneer heeft er tegen gepiept, heeft eraan gesnuffeld en is er voor gaan liggen, en dat tot ik naar bed ben gegaan. Hij kwam niet eens de woonkamer in, want stel je voor dat zo een gasfornuis plots uithaalt. Je kan het risico gewoon niet nemen.

Op het nieuwe kussen in een nieuw huis. Waarom moet alles gelijk anders, het was toch gewoon goed bij opa en oma?